

الشرق الأوسط: مردم با آیت الله خامنه‌ای در شهر قم وداع کردند. عزاداران در نماز تشییع رهبر شهید ایران آیت الله علی خامنه‌ای که در حمله آمریکا و اسرائیل شهید شد در مسجد جمکران در قم شرکت کردند.

الجزیره: پیکر آیت الله خامنه‌ای به شهر مقدس قم رسید. صدها هزار عزادار در مسجد جمکران در جنوب قم برای مراسم تشییع رهبر شهید ایران آیت الله علی خامنه‌ای گرد هم آمدند. مراسم قرار است در شهرهای مقدس نجف و کربلا در عراق ادامه پیدا کند و در نهایت با خاکسپاری در مشهد به پایان برسد.

بی بی سی: مقاومت و انتقام؛ ایران می‌خواست در مراسم وداع با آیت الله خامنه‌ای پیامی بفرستد. ۳ روز عزای عمومی در تهران برای رهبر شهید ایران با یک مانور سیاسی بزرگ که مسئولان ایران می‌خواستند دنیا آن را ببیند، به پایان رسید.

انewz: ای زی نیوز: عزاداران در مراسم تشییع رهبر شهید ایران آیت الله علی خامنه‌ای در شهر قم ادای احترام کردند.

آنا تولی: برگزاری مراسم وداع با رهبر سابق ایران آیت الله خامنه‌ای در قم. میلیون‌ها ایرانی، در حالی که پرچم و پوستر در دست داشتند، از ساعات اولیه صبح برای شرکت در مراسم وداع با رهبر سابق این کشور آیت الله علی خامنه‌ای که در حمله آمریکا و اسرائیل شهید شد، در شهر قم در ایران گرد هم آمدند.

طلوع نیوز: قم میزبان مراسم تشییع رهبر سابق ایران آیت الله علی خامنه‌ای. صدها هزار نفر در مراسم شرکت کردند تا با ایشان و برخی از اعضای خانواده‌اش ادای احترام و با آنها وداع کنند.

Crowds Bid Farewell to Khamenei in Iranian City of Qom

سبک زندگی رهبر شهید

اسماء غفاری روزنامه‌نگار فقط ساخت ایران در گفتمان اقتصادی آیت الله سید علی خامنه‌ای، «کالای ایرانی» صرفاً یک انتخاب مصرفی نیست، بلکه بخشی از یک راهبرد کلان با عنوان «اقتصاد مقاومتی» است. آنچه از مضامین سخنان ایشان در دیدارها و پیام‌های مختلف برمی آید این است که این مفهوم طی سال‌های اخیر از سطح توصیه اقتصادی فراتر رفته و به یک فرهنگ عمومی در سطح جامعه تبدیل شده. در سیاست‌های کلی اقتصاد مقاومتی که از ایشان ابلاغ شده دایماً بر انکار بر ظرفیت‌های داخلی تأکید شده است. این مسأله برای آقا به حدی حایز اهمیت بود که با نامگذاری

سال ۱۳۹۷ به نام «حمایت از کالای ایرانی»، این موضوع را به سطح افکار عمومی مردم و متن زندگی‌ها وارد کردند. ایشان با تأکید بر اهمیت استفاده از کالای ایرانی و اولویت خرید تولید داخلی، تلاش کردند الگوی مصرف جامعه را از وابستگی به واردات واز مصرف گرایی به استقلال تغییر دهند. ایشان می‌فرمودند: «ما باید کاری کنیم که کالای ایرانی به عنوان یک کالای محکم، مطلوب و زیبا همراه با سلیقه و با دوام در ذهن مصرف‌کننده ایرانی و غیرایرانی باقی بماند». ایستادگی ایشان در این مسأله به حدی بود که در زمان همه‌گیری ویروس کرونا علی‌رغم اصرار اطرافیان، حاضر به استفاده از واکسن‌های خارجی نشدند و در این باره فرمودند: «من به دوستان هم گفتم که منتظر

ایران

احسان صالحی: آقا جان به چشم آمدیم؟ ما از شما دل برنی داریم شما هم از ما چشم بردار. بعد از ۹۰ اسفند دنیا به عقب برنی کردد ما هم آدم‌های قبل نیستیم. جنگ و مقاومت جاتانه فقط نظم و معادلات جهان را عوض نکرد. نظم ایران را هم عوض می‌کند. ملت خامنه‌ای هر روز تماشایی‌تر می‌شود. قوی‌تر و با انگیزه‌تر.

سکایت‌هایی: خدا کنه حالا که آقا بعد از چند دهه داره میره کریلا، بذارن به کم بیشتر توی حرم باشه؛ حتما خیلی دلش تنگه برای حرم ارباب

علی اکبر احمدیان: امروز آقای شهید ایران خود به میدان آمد و با خون خویش حجت را بر همگان تمام کرد و مسئولیتی سنگین‌تر از گذشته بردوش همه ما نهاد. جوشش خون او، علت بعثت مردمی شد که امروز یک‌صد فریاد زند: «هیئات متا الذله».

Faraj Komijani: حضور باشکوه مردم در آیین تشییع پیکر پاک رهبر شهید ایران بار دیگر نشان داد بزرگترین سرمایه ایران مردم‌اند. پاسداشت این سرمایه، تنها با احترام به اراده ملت، حاکمیت قانون، گفت‌وگو، انسجام ملی و گشودن راه توسعه، رفاه و امید برای همه ایرانیان ممکن است.

محمدحسین یوسفکار: آهسته گفتمت: به سلامت؛ اما عمیق گریستم: ...

Javad Gharazi: افتخارم این است که قطره‌ای از امواج بلند دریای شرافت ایرانی هستم. این است که با وجود همه انتقاداتی که به دولت‌ها و مسئولین داشته‌ام و دارم، هرگز به کشورم خیانت نکردم و با همه وجود، تا پای جان برای سربلندی میهن تلاش کردم. ما تا آخر ایستاده‌ایم.

حسین‌الدین کتانا: تشییع ایرانی تشییع را جهانی کرد.

Reza Mansouri: سرانجام این «صهیون‌گراهای وحشی راست قامت»، که هنوز به «انسان خردمند» فرنگشته‌اند به دست انسان ایرانی رام خواهند شد. همان ایرانی که ده‌ها هزار سال پیش در «هلال حاصل خیز» تا مدیترانه گیاه و حیوان را رام کرد. نه با جنگ که به روش ظریفانه ایرانی.

Zahra Chahmaghi: در ساعت ۷ صبح تا ۴ ظهر در نقطه‌ای ثابت بودم برای گزارش... مردمی که در این قاب‌ها و عکس و فیلم نمی‌گنجد اولویت‌شان نه دیدن تابوت و پیکرو نه حتی ذراتی غریزین نسبت به ناهماهنگی‌ها بود. بلکه زیر آفتاب داغ و گرما آمده بودن برای ایفای نقش در ۱۵ تیر ۱۴۰۵ و می‌گفتند او برای ما جان داد.

بابک‌کعبانی: هسته سخت این نظام، ۹۰ میلیون ایرانیست.

Seyyed Abbas Salehi: دشمنان زبان قدری را رها نکرده‌اند. اگر از شکست‌های گذشته عبرت نگرفته‌اید، از حضور گسترده و عاشقانه میلیون‌ها ایرانی در بدرقه رهبر شهید درس بگیرید. ایران از حقوق خود عقب نشینی نمی‌کند، چه در دفاع و چه در دیپلماسی. ما ملت متفاوتی مواجه هستیم. با پریشان‌گویی خود را رسواتر نکنید.

اینجا قم

دازند، حسن قربت با خانواده شهیده زهرا داشتند، آنها کودکانشان را هم با خود همراه کرده بودند تا با هم برای رهبر و نوه درناه‌اش عزاداری کنند.

عکس نوشت

پرچمی که کارکرد نمادین آن به کارکردی کاملاً انسانی گره می‌خورد. زن سالخورده در میان کادر، با فلاسک در دست، تصویری از تحمل و پایداری است. نه قهرمانی حماسی، بلکه صوری روزمره در دل رویدادی تاریخی. جمعیت انبوه در پس زمینه نیز با نشستن بر زمین زیر درختان، بر بُعد جمعی و طولانی این سوگواری تأکید می‌کند. زاویه نزدیک عکاسی، ناظر را به میانه صحنه می‌کشاند و از او همراهی می‌طلبد نه صرفاً نظاره‌گری. این تصویر روایتی است از تلاقی تاریخ، دین و مراقبت انسانی در لحظه وداع.

یادداشت

رهبر به مثابه نماد وحدت تحلیل جامعه‌شناختی سوگ در بزنگاه‌های تاریخی

دکتر مصطفی آبرو شن جامعه‌شناس و استاد دانشگاه

درک عمیق سوگ ملی برای رهبرانقلاب، فراتر از تحلیل‌های سرد سیاسی و تئوری‌های خشک دانشگاهی است؛ این پدیده را باید در لایه‌های پنهان قلب یک ملت جست‌وجو کرد. وقتی رهبری که چون ستون خیمه یک سرزمین، سال‌ها تکیه‌گاه روانی جامعه بوده است از میان می‌رود، آنچه فرو می‌ریزد تنها یک جایگاه مدیریتی نیست، بلکه امنیت خاطر جمعی است که دچار زلزله می‌شود. در این لحظات سخت، ملت در یک تنهایی بزرگ مشترک به هم می‌پیوندد. انگار همه آدم‌ها با هر سلیقه و عقیده‌ای، در یک لحظه نادر، معنای فقدان را به یک زبان مشترک بی‌صدا تجربه می‌کنند.

این همان نقطه‌ای است که اندوه فردی، از حصار خانه‌ها بیرون می‌زند و به خیابان‌ها می‌آید تا در قالب سوگی ملی، پیوندی دوباره میان آدم‌هایی که شاید در روزهای عادی فاصله‌های زیادی با هم داشتند، ایجاد کند. این سوگ، بازتابی از یک پیوند عاطفی دیرین است که در عمق هویت جمعی ریشه دوانده؛ انگار بخشی از وجود تک‌تک افراد است که با رفتن او، دچار خلأ می‌شود.

در این لحظات، مرزهای میان من و دیگری کم‌رنگ می‌شود و نوعی همدلی غریزی، جامعه را در برمی‌گیرد که شاید در هیچ زمان دیگری به این شدت تجربه نشود. در روزهای سوگ، انگار زمان برای یک ملت متوقف می‌شود و آیین‌های عزاداری، به پلی تبدیل می‌شوند که میان دیروز پرخطر و فردای نامعلوم کشیده شده است. وقتی مردم شانه به شانه هم در این مناسک حضور می‌یابند، ناخودآگاه جمعی‌شان پیامی واحد را مخابره می‌کنند: ما هنوز هستیم و این پیوند تاریخی، با یک فقدان گسسته نمی‌شود. اینجاست که رهبر، از یک شخصیت سیاسی، به یک خاطره مقدس تبدیل می‌شود؛ خاطره‌ای بلکه دیگر نه نقد می‌شود و نه تحلیل، بلکه به بخشی از تار و پود هویت ملی بدل می‌گردد. در این فضای غبارآلود اندوه، آدم‌ها بیش از هر زمان دیگری به یکدیگر نیاز دارند تا با تکیه بر این گرمای عاطفی، از سردی تنهایی بعد از رهبر عبور کنند. این سوگ، بیش از آنکه برای گذشتنه باشد، تلاشی است برای بقا و حفظ آن چیزی که ما بودنمان را تعریف می‌کند. در تلاطم چنین فقدانی، آیین‌ها به کمک می‌آیند تا به بی‌نظمی حاکم، تاریخ است.

در سایه پرچم، در میانه سوگ سپاهی گسترده لباس عزاداران که نشان از ماتمی فراگیر دارد، در کنار سرخی پرچم امام حسین (ع) که به واسطه آن، غم شخصی مردم با روایت کهن عاشورا پیوند می‌خورد. این همنشینی، تشییع را به رویدادی همدلانه بدل می‌کند. گویی رهبر در قامت شهیدی در دل دلبدترین نشانه این کادر اما، کنش دو سرباز است که پرچم را نه برای نمایش قدرت، بلکه برای سایه‌بان ساختن بر سر زنی سوگوار می‌بالا گرفته‌اند. این تصویر، رابطه میان نهاد نظامی و مردم را در حالت سلسله‌مراتبی خارج می‌کند و آن را به کنش‌های مراقبتی و همراهی تبدیل می‌سازد.